

Henfænde maatte behøves, maa være berettiget til at anvende den og søge fornøden Hjælp hertil, er en Selvfølge; det, som foretages til Eksekutionens Sværkættelse, sker paa hans Ansvar og efter hans Ordre. Den danske Rets almindelige Regel, nemlig at Eksekution kan afværges ved at fremvise Appellstævningen for dem, der skulle foretage Eksekutionen, jfr. Danske Lov 1—24—54, egner sig næppe til at anvendes i her omhandlede Tilfælde. Allet fra, at Appellstævning jævnlig ikke vil kunne skaffes til Veje saa hurtigt — en Ulempe, som der dog ad anden Vej kunde bødes paa — vil det under de Forhold, som i Reglen ville foreligge i her omhandlede Tilfælde, udsætte Domhaveren altfor meget for at tabe sin Ret og let gøre den affagte Kendelse ganske unyttig, dersom et eller andet Bevis for, at man vil appellere, skulde kunne afværge Eksekution. Den domfældte vil i mange Tilfælde, naar der efter lang Tids Forløb erhverves Dom i Appellinstansen, være forbynden eller bortflyttet eller i alt Fald Eksekutionsobjekterne skaffede til Side eller væsentlige Forandringer foregaaede i vedkommendes Betalingssevne. Det vil derfor vistnok være rettest at bestemme, at Eksekution foretages, selv om der erklæres Appel, og at den kun kan afværges ved Sikkerhedsstillelse, saavidt og saalænge Domfældte fremmer Appellsagen saa hurtigt, som dette lader sig gøre. Undlades dette, maa Eksekutionen kunne genoptages og tilendebringes. Dette synes ogsaa at være i bedst Overensstemmelse med den gældende Bestemmelse i Forordning 4de August 1824 § 4, hvis Mening upaatvibelig maa være den, at Konsulens Kendelse foreløbig skal efterkommes, og at der først bagefter kan foregaa Prøvelse af dens Rigtighed ved de danske Domstole.

Uagtet der maaste kun sjældent vil blive Anvendelse herfor, maa der tillægges Konsulerne Myndighed til at foretage ogsaa de andre i dansk Ret hjemlede Føgedforretninger, saasom Arrest før Dom og Forbud samt Indfættelses- og Udsættelsesforretninger. Noget særlig Fare ved at betvø dem denne Myndighed er der næppe, da de selvfølgelig maa instrueres til i Overensstemmelse med den danske Rets Grundsætninger at lade Retvirenten stille Sikkerhed for Forretningens Følger i alle de Tilfælde, hvor hans Ret ikke er aldeles klar.

Til § 6.

At Konsulerne kunne foretage visse Skifteforretninger, er allerede hjemlet i den gældende Ret, jfr. Forordning 4de August

1824 § 11, men dens Regler angaa dels alene Dødsboffikse, dels giver den egentlig kun Konsulerne Ret til at foretage, hvad der kunde kaldes konservatoriske Forholdsregler. Men naar der tillægges Konsulerne fuld Domsmyndighed paa de i Lovforslaget omhandlede Steder, vil det være urimeligt ikke ogsaa at tillægge dem hele den Myndighed, som tilkommer danske Skifteretter og Auktionsretter, derunder indbefattet Ret til at affige de Kendelser, som maatte være fornødne for at afgøre, om og hvorledes vedkommende Forretning skal fremmes.

Til § 7.

Denne Paragraf trænger formentlig ikke til nogen anden Begrundelse end en Henvisning til, at den danske Rets Regler om Sagsføreres Benyttelse i Rettergang selvfølgelig ikke kunne finde nogen Anvendelse ved Konsularretterne.

Til §§ 8 og 9.

De almindelige Bemærkninger, som ovenfor ere fremsførte, gøre det indlysende, at der ogsaa maa tillægges Konsulerne kriminel Domsmyndighed over Danske og under dansk Beskyttelse staaende Personer paa de Steder, som ved nærværende Lovforslag haves for Dje. Dersom man ikke vil antage dette, maatte Følgen blive enten den, at Danske straflost kunde overtræde alle Love og tillade sig alt i deres Forhold til Dpholdslandet eller til andre Danske eller andre Europæere der paa Stedet, hvilket selvfølgelig ikke gaar an, eller ogsaa, at en Dansk maatte bortjages fra Stedet eller hjemsendes til Straffs Tidelse selv for smaa Forseelser, hvilket vilde være en for de paagældende overmaade haard og inhuman Bestemmelse, da deres hele Eksistens og Belfærd ofte vil være afhængig af deres Forbliven paa Stedet, ligesom under alle Omstændigheder en Medfart, der opløjer sig i at være enten Landflygtighedsstraf eller den betydelige Frihedsberøvelse, som en tvungen Hjemsendelse fra saa fjerne Steder udgør, vilde være et Onde, som langt overstiger Bødestraf eller en kortere Tids Fængsel. Alle fremmede Lovgivninger, som kende en Konsularjurisdiktion paa Steder, hvor Europæere ere undtagne fra Landets Lovgivning og Jurisdiktion, tillægge derfor ogsaa Konsulerne en vis Straffmyndighed. Spørgsmaalet er kun om, hvorledes den skal nærmere bestemmes og begrænses.

Lovforslaget gaar da ud paa for det første at lægge en Undersøgelsesdommers Myndighed i Konsulens Haand, og i denne